

Oppineiden Suurtuotanto

Kirj. LEWIS COREY
(Suom. H. K.)

Amerikalaiset ovat, tilastollisesti, enemmän oppinut ja koulua käypä kansa maailmassa. Tämän maan korkeimmissa oppilaitoksissa on enemmän kuin 750,000 oppilasta tahi 60 jokaisesta 10,000 maan asukasta kohden, verrattuna 13:een Ranskassa ja 15:een Brittiläisillä saarilla.

Oppineiden suurtuotanto on nyt tosiasia, kuten on automobilien, purukummin, hammastikkujen, tervehdyskorttien, lipevien myymämiesten y. m. suurtuotanto. "Korkeamman" oppineisuuden keskittymistä painokkaasti rinnastetaan teollisuuden kehityksen kanssa; 25 yliopistoa tai vähemmän kuin 4 pros. kaikista opistoista, antaa opetuksen 4:lle pros. oppilaista.

TODELLAKIN huomattavaa — mutta mitä se kaikki merkitsee? On olemassa kaksi paikoitettavaa tekijää tämän oppineiden suurtuotannon takana, joilla kummallakaan ei ole mitään tekemistä varsinaisen sivistyksen kanssa.

Uudenaikainen tuotanto tulee samalla kertaa yksinkertaisemmaksi ja monimutkaisemmaksi. Yksinkertaisemmaksi — koska tuotteita pyritään samanmukaistuttamaan ja tuottamaan suuressa mittakaavassa. Tämä siirtää yksityisen työlläisen taidon koneella, suurin osa ihmistyöstä on supistettu yksinkertaisiin automaattisiin liikkeisiin, tuottaen mahdollisesti kymmenennen tai sadannen osan määrätystä tuotteesta. Monimutkaisemmaksi — koska entiset "kokeet ja erehdykset" poistetaan tieteellisten menetelmien kautta.

Uudenaikainen tuotanto vaatii suuren määrän laboraattorista tutkintoa, koska koneilla on vastustamaton voima tehdä itsensä yhä tehoisammiksi ja koska on välttämätöntä keksiä uusia aloja vanhojen tuotteiden kuluttamiselle. Samalla kuin suurtuotanto vaatii hyvin vähän taitoa suurelta osalta työlläisiä, se kehittää uuden taitavien työlläisten luokan, kykenevän hoitamaan koneita, pitämään ne kunnossa ja tarkastamaan niin sanottut ihmis-robotit. On olemassa moninkertaistunut tarkastajain joukko, jonka täytyy olla kykenevä ym-

märtämään tekniikkaa ja psykologian probleemeja. Itse tuotannon johto muuttuu yhä enemmän teolliseksi, sen täytyy kyetä ymmärtämään psykologiaa ja ihmisluonteita, ollakseen kykenevä pitämään työlläiset allstuvaisina uusiin olosuhteisiin. Sikäli kuin teollisuus tulee enemmän monimutkaiseksi, kysymys tuotteiden jaosta myöskin muuttuu kriittisemmäksi, tarvitaan taloustieteilijöitä, tilastotieteilijöitä ja muita ekspertejä.

Täten uudenaikainen tuotanto tarvitsee enempi ja enempi kaikenlaisia ekspertejä, miehiä ja naisia harjaantuneita tieteellisissä teorioissa, ponnistelemaan tuotannon ja jaon monimutkaisten kysymysten ratkaisussa. (Jaolla tässä tarkoitetaan yksinomaan kauppaa, sillä kapitalistiluokka ei suinkaan palkkaa ekspertejä ratkaisemaan heidän ja työlläisten välisiä omistuskysymyksiä.—Suom.) "Korkeampi" oppineisuus on muuttumassa suurimmalta osalta eksperttien tuottamiseksi uudenaikaiseen tuotantoon.

Toinen ilmiö problemissa on halu päästä eroon koneellisesta ja standardisoidun työn yksitoikkolaisesta raadannasta. Suurille työlläisjoukoille ei ole olemassa ulospääsyä, ainoastaan väliaikaista viihdytystä elokuvien, radion, automobillin, murha-, ryöväys- ja skandaalijuttujen muodossa, jotka täyttävät porvarilehtiä. Edistysmielisten työlläisten

keskuudessa vapaus saa vakavan, toimivan työväen uniotoiminnan ja vallankumouksellisen toiminnan muodon. Mutta toisissa työväen ryhmissä se muodostuu pyrkimiseksi saada opistokasvatus ollakseen kykenevä saamaan mukavan viran tai ammatin, jotka ovat moninkertaistuneet nykyisessä yhteiskunnassa. Ei se ole sivistyksen halu, joka innostaa heitä, vaan halu väistyä yksitoikkoisesta raskaasta työstä, huolimatta keinoista. Tosiasia on, että suuri osa opistolaisista eivät saavuta tarkotustaan ja ovat tuomitut huonosti palkattuihin yksitoikkoihin töihin. Monet ovat kutsutut, vain harvat ovat valitut.

Se on juuri yksitoikkoinen työ, jota nämä koulumiehet yrittävät paeta, ja joka tekee mahdolliseksi oppineiden suurtuotannon. Oppilaitokset lisääntyvät ja oppineiden luku, jotka haluavat välttyä yksitoikkoisesta raadannasta lisääntyy. Sitten v. 1900 on ollut äärettömän suuri lisäys tuotannossa; mutta sillä aikaa kun henkilökohtainen tuotanto on lisääntynyt 60 prosentilla, todellinen palkka, professori Paul H. Douglasin mukaan, on lisääntynyt ainoastaan 27 prosentilla. Mihin joutuu ero eli 33 prosenttia? Osa, ainoastaan pieni osa menee hyödyllisiin tarkoituksiin, puistoihin, kansakouluihin y.m. Suurin osa jakautuu kahtia: osa paisuttaa jo ennestäänkin opporikkaiden sisääntuloja, kahta pros. väkiluvusta, jonka osuus kansallisista tuloista lisääntyi melkein 100 pros. vv. 1896—1926; toinen osa menee sellaisten tarpeettomien tehtävien ylläpitämiseen kuin ilmoittaminen, kauppa ja muut keinottelut. Tästä osasta myöskin tulee ne varat, mitkä tarvitaan korkeimpain oppilaitosten ja niiden oppilaiden ylläpitämiseen.

Sivistys, huolimatta kaikesta mitä sen sanotaan aikaan saaneen, näyttää työväen häpeäleiman työhön ja ihanoi yrityksiä työn karttamiseksi. Ennen kapitalismia olleissa yhteiskunnissa nämä työn karttajat tuppautuivat sotaväkeen, kirkkoon ja viirastoihin, jos he eivät olleet ylimysluokkaan kuuluvia. Kun kapitalismi nosti vallankumouslippunsa loiseläjien vanhaa järjestelmää vastaan, se säilytti, vaikkakin hiukan toisessa muodossa sotaväen, kirkon, virkavallan, ylimysten loiset, ja kehitti myös uudet omat loisensa.

Pohja tälle moninkertaistuneelle loiseläjäloukalle on laajenneessa tuotantomuodossa. Koska työläiset eivät saa täyttä työnsä tulosta, tuotanto ylittää kulutuksen seurauksella, että kilpailu tavarain myynnistä liikevoittoa tuottavasti rajoitetuilla

markkina alueilla lisää tuhlausta tavarain jaossa — tuhlausta, joka on lisääntynyt hirvittävästi viimeisen viidenkymmenen vuoden ajalla. Ristiriita rajoitetun ostokyvyn ja rikkaiten suunnattoman suurien sisääntulojen välillä pakostakin vie keinotteluun. Yhteiskunnallisesti tarpeettomat, riistoa harjoittavat laitokset ovat tarpeellisia kapitalistille.

Oppineiden lisääntyminen kiihoittaa heitä yhä enemmän ja enemmän tavoittelemaan helppoja leipäpaikkoja. Kaikki nämä eivät voi saada yhteiskuntahyödyllisiä tehtäviä, vaan heidän halunsa on kumminkin "nousta" ja tehdä rahaa mukavilla ja helpoilla keinoilla. Jos "korkeampi oppineisuus" tarkoittaisi tärkeiden elämän kysymysten tutkimista, niin sitä parempi mitä enemmän siihen innostuttaisiin: mutta nykyisen tilanteen vallitessa oppi tarkoittaa suurimmalta osalta tehdä enempi rahaa ja helpommasti, muodostuen täten kauheaksi voimaksi, joka lisää riistäjä-loisten ammatteja.

Ammatiton työ.....

Vieläpä yhteiskuntahyödyllisten insinöörien, kemistien, tekniikkojen, opettajien, lääkärin, kirjailijain, ja taiteilijain ammateissa on hirvittävä yhteiskunnallista tuhlausta. Sillä jos oppinut ei voi "nousta" käyttämällä hänen taitoaan yhteiskunta hyödyllisesti, niin meidän raha sivistyksemme myöntää heille oikeuden käyttää taitonsa riistämiseen ja yhteiskunta hyödyttömästi. On olemassa kemisteja, jotka auttavat patentti lääkkeiden tai muiden vahingollisten ja tarpeettomien tuotteiden valmistusta; insinöörejä, jotka kehittävät koneita tarpeettomien ja vahingollisten tuotteiden valmistukseen, tai antautuvat osakehuijareiden palvelukseen ja muihin riistäjien juoniin; tehtailijoita ja kirjailijoita, jotka tietoisesti turmelevat ihmisten

mieitä tehdäkseen rahaa ja nostaakseen asemaansa maailmassa. Oppineisuus näinollen ei ole paremman ja puhtaamman elämän väline, vaan tehdä riisto onnistuneeksi ja turvata omistusoikeutta ja pääoman kasaantumista.

On olemassa toisia ammatteja, jotka ovat kokonaan tarpeettomia yhteiskunnallisesti ja taloudellisesti — riisto ammatteja, joiden ainoa tarkoitus on pitää nurinkurinen yhteiskuntamuoto olemassa ja tuottaa sisääntuloja ja mukavaa elämää laiskureille. On olemassa osake-, arvopaperi-, kiinteistö- y. m. välittäjiä ja myymämiehiä; toisia myymämiehiä, jotka ovat yksinkertaisesti kilpailevan teollisuuden tuotteita, ja jotka kunnioittavat ammattiansa nimittämällä itseään "myyjä-insinööreiksi." Sitten on olemassa ilmoittaminen, josta yhdeksänkymmentä prosenttia on tarpeetonta paitsi kilpailevassa yhteiskunnassa ja enin osa on ehdottomasti vahingollista ihmiskunnalle. Myymämiesala ja ilmoittaminen on kasvanut huimaavasti, tullen pysyväisiksi toimialoiksi, kiinnittäen taloustieteilijäin ja toisten oppineiden huomiota. Sitten on olemassa oppineeksi kääntynyt julkisuus agentti, jonka aikamme oppi ja sivistys palkkaa tekemään "suuruuden" jostakin paidan täytteestä, tai panemaan näyttämölle jonkun Miss Inspid Sappin ja Mr. Curly Bonehead, y.m. elokuva epäjumalia. Missä julkisuus agentti tulee yleiseksi kansan neuvofaksi käy hän sangen vakavaksi yhteiskunnalliseksi vaaraksi, tieteellisesti työskennellen pettäen suuria joukkoja yksityisten korporatsioonien eduksi. Oppineet rakastavat ilmoittamista ja julkisuus agentteja, ja samalla kun se on mukava ammatti, antaa se tilaisuuden muokata mielipiteitä, kuvastain "oppineisuutta."

Laki on myöskin yksi oppineiden ammattiala ja lakimiehet lisääntyvät. Ainoastaan mitättömän pieni osa oikeusjutuista käsittelee ihmisoikeuksia ja yhteiskunnan hyvinvointia; lait ja lakimiehet yksinomaan käsittelevät ja valvovat omistusoikeuden suojelusta ja pitävät yllä luokkahallintoa. Matallimmillaan ollen lakimiehet ovat vaan jonkinlaisia laillisia pimpejä — herrasmiehiä jotka hyvästä maksusta tappelevat avioero juttuja, jotka eivät ole muuta kuin suorastaan kiristys yrityksiä saada riittävä palkkio naisen ruumiin myynnistä "pyhään avioliittoon." Korkeimmillaan ollen on lakimies korporatsioonin neuvonantaja huikean korkealla palkalla työskennellen kiertääkseen lakia.

Nämä ovat ainoastaan muutamia hyödyttömiä aloja, jotka oppineiden suurtuotanto on täyttänyt liiaksi täyteen.

Tämä on kaksinkertainen pahe — väärentää opetuksen arvon ja tarkoituksen; on hirvittävä opetuksen aineellista ja inhimillistä tuhlausta. Opetuksellisesti se tekee oppimisen rahanteko ky-symykseksi sen sijaan, että kasvattaisi parempaan elämään ja yhteiskunnallisiin tehtäviin. Taloudellisesti oppiminen muodostuu loiseläjien ammattien monilukuistuttamiseksi; inhimillisesti se turmelee miehiä ja naisia, jotka toisessa tapauksessa ehkä olisivat hyödyksi yhteiskunnalle.

Pahin puoli tilanteessa on se, että opinnollinen taloudellinen ja inhimillinen tuhlaus on tullut mahdolliseksi lisääntyneen työn tuottavaisuuden kautta, josta työ saa paljon pienemmän osan. Toisin sanoen, tuotantoa, joka olisi kykenevä pyyhkäämään pois köyhyyden ja rakentamaan taloudellisesti ja yhteiskunnallisesti yhdenvertaisen maailman, käytetään tuhlaukseen ja riistoon.

Kevät

*Luonto katkoo kahleittansa,
murtuu, turtuu talven valta.
Jälkeen jäisen orjuutensa
nousee nurmi roudan alta.*

*Tuulet kiertäin kunnahilla,
kuiskii, kevään tenhoa lauhaa.
Lintuin kuorot kaunehinta
kevätvirttään riemuin laulaa.*

*Luonnon kevätlauluun yhtyy
ihmislapsen, yli maiden.
Sieluiss' toiveet herää, syttyy
kaipuu onnen, vapauden.*

*Työläisorjan, vanhan, nuoren,
mieli murtuneinkin elpyy — — —
Jälkeen jäisen, harmaan huolen,
kevätvirrat kaikuu, helkkyy. ANNI.*